

Datum van inontvangstneming : 24/03/2017

Zaak C-77/17

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

13 februari 2017

Verwijzende rechter:

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

8 februari 2017

Verzoekende partij:

X

Verwerende partij:

Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

1 Verzoeker verzoekt de verwijzende rechter:

1) primair, om erkenning van de status van vluchteling;

2) subsidiair, om erkenning van de subsidiairebeschermingsstatus;

3) meer subsidiair, om nietigverklaring van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: „commissaris-generaal”) van 19 augustus 2016 waarbij hem de status van vluchteling is geweigerd en waarbij hij is uitgesloten van de subsidiairebeschermingsstatus.

Korte uiteenzetting van de feiten

2 Verzoeker is naar eigen zeggen van Ivoriaanse nationaliteit en is op 1 juli 2003 in België aangekomen.

- 3 Op 10 maart 2010 is hij door de tribunal de première instance de Bruxelles (rechtbank van eerste aanleg te Brussel; hierna: „rechtbank van eerste aanleg”) tot dertig maanden gevangenisstraf veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen, bezit van een blank wapen zonder wettige reden en bezit van een verboden wapen.
- 4 Op 6 december 2012 heeft de cour d’appel de Bruxelles (hof van beroep te Brussel; hierna: „hof van beroep”) hem tot vier jaar gevangenisstraf veroordeeld wegens verkrachting van een minderjarige van meer dan 14 en minder dan 16 jaar oud.
- 5 Zowel de rechtbank van eerste aanleg als het hof van beroep hebben erop gewezen dat de feiten zeer ernstig waren (verzoeker gedroeg zich bijzonder agressief en gaf uiting aan een duidelijke minachting voor de fysieke integriteit van anderen en de openbare orde alsook aan een gebrek aan respect voor de wetten en de fundamentele regels van de samenleving).
- 6 De commissaris-generaal, die uitspraak moest doen op een asielerzoek van verzoeker, heeft bij beslissing van 19 augustus 2016 geweigerd om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en heeft hem eveneens uitgesloten van de subsidiairebeschermingsstatus.
- 7 De commissaris-generaal heeft namelijk opgemerkt dat verzoeker definitief was veroordeeld voor bijzonder ernstige feiten in de zin van artikel 52/4, tweede alinea, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: „vreemdelingenwet”) en was van mening dat hij een gevaar vormde voor de samenleving.
- 8 Op grond van diezelfde redenering heeft de commissaris-generaal verzoeker ook uitgesloten van subsidiaire bescherming krachtens artikel 55/4, § 2, van de vreemdelingenwet.
- 9 De commissaris-generaal heeft voorts overeenkomstig artikel 52/4, tweede alinea, van de vreemdelingenwet een advies uitgebracht tegen een directe of indirecte terugleiding („refoulement”) van verzoeker naar Ivoorkust vanwege de nauwe banden die verzoekers vader en familie aldaar hadden met het regime van de voormalige president Gbagbo.

Toepasselijke bepalingen

a) Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: „Verdrag van Genève”)

- 10 „Artikel 1. Definitie van de term ‚vluchteling’

A. Voor de toepassing van dit verdrag geldt als ‚vluchteling’ elke persoon:

[...]

(2) Die [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en [...] verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

[...]

F. De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;

b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

[...]

Artikel 32. Uitzetting

1. De Verdragsluitende Staten zullen een rechtmatig op hun grondgebied vertoevende vluchteling niet uitzetten behoudens om redenen van nationale veiligheid of openbare orde.

[...]

Artikel 33. Verbod tot uitzetting of terugleiding (‚refoulement’)

1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich

bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land.”

b) Unierecht

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”)

11 „Artikel 18 – Het recht op asiel

Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie [...].”

VWEU

12 „Artikel 78, lid 1

De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen.”

Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: „richtlijn 2011/95/EU”)

13 Overweging 4:

„Het Verdrag van Genève en het protocol vormen de hoeksteen van het internationale rechtstelsel ter bescherming van vluchtelingen.”

14 Overweging 12:

„Het hoofddoel van deze richtlijn is enerzijds te verzekeren dat de lidstaten gemeenschappelijke criteria toepassen voor de identificatie van personen die werkelijk bescherming behoeven en anderzijds ervoor te zorgen dat deze personen in alle lidstaten over bepaalde minimumvoordelen kunnen beschikken.”

15 Overweging 16:

„Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name erkend zijn in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In het bijzonder tracht deze richtlijn de menselijke waardigheid en het recht op asiel van asielzoekers en hun begeleidende familieleden ten volle te eerbiedigen en de toepassing van de artikelen 1, 7, 11, 14, 15, 16, 18, 21, 24, 34 en 35 van dat handvest te bevorderen, en dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast.”

16 „Artikel 2 – Definities

In deze richtlijn gelden de volgende definities:

d) ‚vluchteling’: een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil invoeren, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is;

[...]

Artikel 12 – Uitsluiting

[...]

2. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij buiten het land van toevlucht een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, dat wil zeggen de afgifte van een verblijfstitel op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus; bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt worden;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties.

3. Lid 2 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.

[...]

Artikel 14 – Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus

[...]

4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

5. De lidstaten mogen onder de in lid 4 omschreven omstandigheden besluiten geen status te verlenen aan een vluchteling wanneer nog geen besluit in die zin is genomen.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn.

[...]

Artikel 17 – Uitsluiting

1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt.

2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.

[...]"

Nationale wettelijke regeling: vreemdelingenwet

17 „Artikel 48/3

§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het [Verdrag van Genève].

[...]

Artikel 48/4

§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

[...]

Artikel 52/4

[...]

De [commissaris-generaal] kan weigeren de status van vluchteling te erkennen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. In dat geval brengt de [commissaris-generaal] een advies uit over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

[...]

Artikel 55/4

§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

[...]

§ 2. Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.

[...]

§ 4. Wanneer de [c]ommissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

Motivering van de prejudiciële verwijzing en beoordeling door de verwijzende rechter

- 18 De bestreden beslissing is met name gebaseerd op artikel 52/4, tweede alinea, van de vreemdelingenwet, waarbij artikel 14, lid 5, van richtlijn 2011/95/EU is omgezet in Belgisch recht.
- 19 Verzoeker stelt dat het voormelde nationale voorschrift aan het Verdrag van Genève een uitsluitingsbepaling toevoegt die in artikel 1.F ervan niet voorkomt, en dus in strijd is met dat Verdrag.
- 20 Ook de verwijzende rechter vraagt zich af of een dergelijke toevoeging rechtmatig is en hij verzoekt het Hof bijgevolg om zich uit te spreken over de geldigheid van artikel 14, lid 5, van richtlijn 2011/95/EU.
- 21 De verwijzende rechter merkt in dit verband op dat artikel 18 van het Handvest en artikel 78 VWEU het recht op asiel binnen de Europese Unie garanderen en bepalen dat het afgeleide Unierecht in overeenstemming moet zijn met de fundamentele beginselen van de internationale rechtsregeling betreffende vreemdelingen, waaronder in de eerste plaats het Verdrag van Genève. De verwijzende rechter haalt in dit verband met name het arrest van 2 maart 2010, ██████████ e.a. (C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, EU:C:2010:105, punten 51-54), aan:

„51. [Richtlijn 2004/83/EG, die is vervangen door richtlijn 2011/95/EU,] is vastgesteld op de grondslag van met name artikel 63, eerste alinea, punt 1, onder c), EG, waarbij de Raad werd opgedragen maatregelen te nemen inzake

asiel, in overeenstemming met het verdrag van Genève en andere desbetreffende verdragen, op het gebied van de minimumnormen voor het aanmerken van personen met de nationaliteit van derde landen als vluchteling.

52. Blijkens de [overwegingen 3, 16 en 17] van de richtlijn is het verdrag van Genève de hoeksteen van het internationale rechtsstelsel ter bescherming van vluchtelingen en zijn de bepalingen van de richtlijn inzake de voorwaarden voor erkenning als vluchteling en de inhoud van de vluchtelingenstatus aangenomen om de bevoegde instanties van de lidstaten te helpen dit verdrag toe te passen op basis van gemeenschappelijke begrippen en criteria.

53. De bepalingen van de richtlijn moeten dus worden uitgelegd in het licht van de algehele systematiek en de doelstelling van de richtlijn, met inachtneming van het verdrag van Genève en de andere desbetreffende verdragen bedoeld in artikel 63, eerste alinea, punt 1, EG.

54. De uitlegging moet voorts geschieden, zoals uit punt 10 van de considerans van de richtlijn volgt, met eerbiediging van de grondrechten en inachtneming van de beginselen die met name zijn erkend in het Handvest.”

- 22 Ofschoon zowel de aan de orde zijnde nationale bepaling („weigeren de status van vluchteling te erkennen”) als artikel 14, lid 5, van richtlijn 2011/95/EU („besluiten geen status te verlenen”) zijn geformuleerd als een weigeringsgrond, wenst de verwijzende rechter te vernemen of de weigering om in de situaties als bedoeld in de artikelen 32 en 33 van het Verdrag van Genève – die betrekking hebben op de uitzetting van vluchtelingen – de vluchtelingenstatus te verlenen, er in de praktijk niet toe leidt dat een nieuwe uitsluitingsbepaling in het leven wordt geroepen die niet voorkomt in het Verdrag van Genève. Hij merkt dienaangaande op dat hetzelfde geval van een persoon die „een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat” wordt vermeld in artikel 17 van richtlijn 2011/95/EU, met het opschrift „Uitsluiting” [van subsidiaire bescherming].
- 23 Een persoon kan evenwel slechts van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten indien hij onder een van de situaties valt die in artikel 1, D, E en F, van het Verdrag van Genève limitatief zijn opgesomd (artikel 1.F van het Verdrag van Genève heeft specifiek betrekking op gevallen waarin iemand wordt uitgesloten omdat hij bijzonder ernstige misdrijven heeft gepleegd), en niet wegens feiten die verband houden met de nationale veiligheid van de staat van toevlucht. Indien voor dergelijke feiten een nieuwe uitsluitingsbepaling wordt gecreëerd, wordt het Verdrag van Genève derhalve wezenlijk gewijzigd, wat in strijd is met het beginsel „pacta sunt servanda” en het vereiste van instemming met de wijziging van multilaterale verdragen (artikelen 26, 27, 39 en 40 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht).
- 24 De verwijzende rechter citeert ook de opmerkingen die het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: „HCV”) omtrent

artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2004/83/EG heeft geformuleerd in de tekst „Geannoteerde commentaar van het HCV op richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”:

„Als gevolg van artikel 14, lid 4, van de richtlijn ontstaat het risico dat de uitsluitingsbepalingen van het Verdrag van 1951 wezenlijk worden gewijzigd, aangezien de bepaling van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van 1951 (uitzonderingen op het beginsel van non-refoulement) wordt toegevoegd aan de gronden om iemand van de vluchtelingenstatus uit te sluiten. Krachtens het Verdrag dient het beginsel van non-refoulement een andere doelstelling dan de uitsluitingsbepalingen. Artikel 1.F, waarin de op het gedrag van de verzoeker gebaseerde uitsluitingsgronden exhaustief zijn opgesomd, beantwoordt aan een dubbele logica. Ten eerste zijn bepaalde feiten zo ernstig dat de plegers ervan geen internationale bescherming verdienen. Ten tweede mag het asielkader niet in de weg staan aan gerechtelijke vervolging van zware criminelen. Daarentegen heeft artikel 33, lid 2, betrekking op de behandeling van vluchtelingen en bepaalt het in welke omstandigheden zij niettemin kunnen worden teruggeleid. Het beoogt de veiligheid van het land van toevlucht of de gemeenschap van dat land te beschermen. Deze bepaling berust op de beoordeling of de vreemdeling in kwestie een gevaar voor de nationale veiligheid van het land inhoudt dan wel of de vreemdeling die bij gewijsde veroordeeld is wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land. Artikel 33, lid 2, is echter niet ontworpen als een grond voor het beëindigen van de vluchtelingenstatus (zie de commentaar betreffende artikel 21, leden 2 en 3). Het strookt dus niet met het Verdrag van 1951 om de krachtens artikel 33, lid 2, ervan toegestane uitzonderingen op het beginsel van non-refoulement gelijk te stellen met de uitsluitingsbepalingen van artikel 1.F. Een dergelijke gelijkstelling zou bovendien kunnen leiden tot een onjuiste uitlegging van deze twee bepalingen van het Verdrag.”

- 25 De in casu aan de orde zijnde wettelijke regeling is hoe dan ook – dus zelfs indien zij als een weigeringsgrond wordt opgevat – problematisch, aangezien het Verdrag van Genève het begrip vluchteling definieert als elke persoon die „uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”, en helemaal niet in de mogelijkheid voorziet om de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een dergelijke persoon te weigeren op grond dat hij een gevaar voor de nationale veiligheid of een ernstige bedreiging voor de gemeenschap van het land van toevlucht vormt. Een nieuwe weigeringsgrond zou ook hier een wezenlijke wijziging van het Verdrag van Genève inhouden.

- 26 Indien met het Verdrag van Genève was beoogd de bescherming uit te sluiten (of te weigeren) om redenen die verband houden met de nationale veiligheid, de openbare orde of het gevaar voor de samenleving van het land van toevlucht, dan zou dit in dat verdrag uitdrukkelijk zo zijn bepaald, zoals onder meer is gebeurd voor ernstige, niet-politieke misdrijven die buiten het land van toevlucht zijn begaan.
- 27 De verwijzende rechter vraagt zich tevens af of de situatie waarbij de in artikel 32 van het Verdrag van Genève (betreffende het verblijf van vluchtelingen) bedoelde uitzondering op het beginsel van non-refoulement om redenen van nationale veiligheid wordt gebruikt als grond tot weigering (of uitsluiting) van de vluchtelingenstatus, wel verenigbaar is met het Verdrag van Genève. Het door elkaar halen van deze twee situaties kan zware gevolgen hebben, namelijk het verlies van de met de vluchtelingenstatus verbonden voordelen. De verwijzende rechter haalt in dit verband het arrest van 24 juni 2015, H. T. (C-373/13, EU:C:2015:413, punt 95), aan, volgens hetwelk „de vluchteling wiens verblijfstitel wordt ingetrokken krachtens artikel 24, lid 1, van richtlijn [2011/95/EU – waarin is bepaald dat aan een vluchteling geen verblijfstitel wordt verstrekt wanneer dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten –] zijn vluchtelingenstatus behoudt, tenzij en totdat die status wordt beëindigd. Dus ook indien hem zijn verblijfstitel is ontnomen, blijft de betrokkene een vluchteling en behoudt hij uit dien hoofde het recht op de voordelen die hoofdstuk VII van deze richtlijn aan elke vluchteling waarborgt, met name het recht op bescherming tegen refoulement, op instandhouding van het gezin, op afgifte van reisdocumenten, op toegang tot werkgelegenheid en onderwijs, op sociale voorzieningen, op gezondheidszorg en huisvesting, op vrij verkeer binnen de betrokken lidstaat en op toegang tot integratievoorzieningen”.
- 28 Gelet op al deze onzekerheden, verzoekt de verwijzende rechter het Hof om een prejudiciële beslissing over de hiernavolgende vragen.

Prejudiciële vragen

Is artikel 14, lid 5, van richtlijn 2011/95/EU verenigbaar met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, VWEU?

In dit verband rijzen de volgende vragen:

A. Moet artikel 14, lid 5, van richtlijn 2011/95/EU aldus worden uitgelegd dat daarmee een nieuwe grond in het leven wordt geroepen om iemand uit te sluiten van de vluchtelingenstatus als bedoeld in artikel 13 van die richtlijn en dus ook artikel 1.A van het Verdrag van Genève?

B. Ingeval vraag A bevestigend wordt beantwoord, is het aldus uitgelegde artikel 14, lid 5, verenigbaar met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, VWEU, waarin met name is bepaald dat het afgeleide

Unierecht in overeenstemming moet zijn met het Verdrag van Genève, waarvan de in artikel 1.F opgenomen uitsluitingsbepaling exhaustief is geformuleerd en restrictief moet worden uitgelegd?

C. Ingeval vraag A ontkennend wordt beantwoord, moet artikel 14, lid 5, van richtlijn 2011/95/EU dan aldus worden uitgelegd dat daarbij een grond tot weigering van de vluchtelingenstatus in het leven is geroepen waarin niet is voorzien door het Verdrag van Genève, dat overeenkomstig artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, VWEU dient te worden nageleefd?

D. Ingeval vraag C bevestigend wordt beantwoord, is artikel 14, lid 5, van de voormelde richtlijn verenigbaar met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, VWEU – waarin met name is bepaald dat het afgeleide Unierecht in overeenstemming moet zijn met het Verdrag van Genève – voor zover in eerstgenoemde bepaling een grond wordt ingevoerd om de vluchtelingenstatus te weigeren zonder dat is onderzocht of er vrees voor vervolging bestaat, hetgeen wordt vereist door artikel 1.A van het Verdrag van Genève?

E. Ingeval de vragen A en C ontkennend worden beantwoord, hoe kan artikel 14, lid 5, van de voormelde richtlijn dan worden uitgelegd in overeenstemming met artikel 18 van het Handvest en artikel 78, lid 1, VWEU, waarin met name is bepaald dat het afgeleide Unierecht in overeenstemming moet zijn met het Verdrag van Genève?